Ordförande Ursula von der Leyen
President Macron
Premiärminister Costa
Kära européer

Jag är så stolt över att vara här i dag när vi når denna milstolpe i detta unika arbete för ett aktivt medborgarskap. För byggandet av Europa. För att framtidssäkra våra grundvalar.

Bland de många tal som vi hör i dag tror jag att det finns ett budskap som vi kan ta med oss: Europas framtid är ännu öppen och det är ni, vi alla, som formar den.

Vår debatt har präglats av en ny verklighet sedan den 24 februari – den dag då president Putin beordrade sin armé att invadera Ukraina. En medeltida aggressionshandling som har förändrat världen.

Världen efter den 24 februari är mycket annorlunda. En farligare värld. Europas roll har förändrats i och med detta. Vi har inte råd att förlora mer tid.

Hur vi har reagerat på invasionen och hur vi måste fortsätta att reagera är ett lackmustest för våra värderingar. Enigheten och beslutsamheten i vår respons har förbryllat kritiker och gjort oss stolta över att vara européer. Vi måste fortsätta på samma sätt.

Men samtidigt som vi talar här pågår fortfarande invasionen av Ukraina. Bomber dödar fortfarande utan åtskillnad. Kvinnor våldtas fortfarande. Miljoner människor har flytt och kommer att fortsätta att göra det. Människor är fortfarande instängda i tunnlarna under Mariupol.

Ukrainarna söker stöd från Europa. De vet nämligen vad miljontals européer, som tvingades leva ett halvt sekel under oket bakom järnridån, kommer att säga: Det finns inget alternativ till Europa.

Europas framtid och Ukrainas framtid hör nära samman. Det hot vi står inför är verkligt. Och kostnaden för ett misslyckande är enorm.

Och jag frågar: Hur kommer historien att bedöma våra handlingar? Kommer framtida generationer att läsa om multilateralismens seger över isolationismen? Befästandet av ett ömsesidigt beroende mellan nationer och människor som är stolta över sina olikheter, som Laura sade tidigare, men som förstår att framtiden endast kan vara gemensam i denna nya värld?

Det är helt upp till oss. Det är vårt ansvar. Och låt mig berätta för er här i dag att Europaparlamentet kommer att kämpa för ett starkare Europa och allt det som Europa innebär. Det innebär frihet, demokrati, rättsstatsprincipen, rättvisa, solidaritet och lika möjligheter.

Det innebär att vi måste lyssna mer än vi talar. Detta måste handla om er. Om vårt projekt för människor på landsbygden och i städer och regioner i hela Europa.

Europa har en stolt historia. Vi har skapat den gemensamma marknaden, genomfört successiva utvidgningar till nya länder, infört allmänna val, avskaffat de inre gränserna, skapat en gemensam valuta och förankrat grundläggande rättigheter i våra fördrag. Vårt europeiska

projekt är en framgångssaga. Det är kanske inte perfekt, men vi utgör en grund för liberal demokrati, personliga friheter, tankefrihet, trygghet och säkerhet. Det inspirerar miljontals människor i Europa och runt om i världen.

Men denna konferens visar också att det finns en klyfta mellan vad människor förväntar sig och vad Europa för tillfället kan åstadkomma. Därför behöver vi som nästa steg ett konvent. Och det är vad Europaparlamentet kommer att insistera på. Det finns frågor som helt enkelt inte kan vänta.

En sådan fråga är försvaret. Vi behöver en ny säkerhets- och försvarspolitik eftersom vi vet att vi behöver varandra, att ensamma är vi sårbara. Och här behöver vi inte uppfinna hjulet på nytt. Vi kan komplettera snarare än konkurrera med befintliga allianser.

En sådan fråga är energin, där vi fortfarande är alltför beroende av autokrater. Där det fortfarande finns energiöar. Där vi måste stödja varandra när vi tar oss loss från beroendet av Kreml och investerar i alternativa energikällor. Där vi inser att förnybar energi handlar lika mycket om säkerhet som om miljön. Men vi kan bara göra det tillsammans.

En sådan fråga är också klimatförändringarna. Vår generations största utmaning, där Europa stolt har tagit på sig den globala ledartröjan.

En sådan fråga är hälsoområdet, där vi måste ta lärdom av erfarenheterna av pandemin och koppla samman våra hälso- och sjukvårdssystem, utbyta information och slå samman resurser. När nästa virus drabbar oss kan vi inte låta det stänga ner våra samhällen. Vår första instinkt kan inte få vara att återskapa de gamla gränserna.

En sådan fråga är vår ekonomiska modell, där vi måste se till att det finns tillräckligt med flexibilitet utan att äventyra kommande generationers handlingsfrihet. Där vi kan skapa de jobb vi behöver för vårt välstånd.

En sådan fråga är migration – som vi har hört i videoklipp och vittnesmål – där vi fortfarande behöver ett system som är rättvist mot dem som behöver skydd, som är resolut mot dem som inte behöver det, och som är strikt mot dem som utnyttjar de människor i världen som är mest utsatta.

En sådan fråga är jämlikhet och solidaritet. Vårt Europa måste förbli en plats där du kan vara vem du vill, där din potential inte påverkas av var du är född, ditt kön eller din sexuella läggning. Ett Europa som står upp för våra rättigheter – för kvinnor, för minoriteter, för oss alla. Ett Europa som inte lämnar någon på efterkälken.

På alla dessa områden vill jag att Europa ska gå i spetsen. Annars kommer helt enkelt någon annan att göra det.

Kära européer!

Hundratusentals människor i hela Europa har deltagit i denna konferens om Europas framtid. Detta har varit en intensiv upplevelse av deltagandedemokratins styrka efter månader av diskussioner och en kraftfull debatt. Jag vill tacka er för att ni tror på löftet om Europa.

Och jag vill särskilt tacka Guy Verhofstadt och Dubravka Šuica och rådets olika ordförandeskap – premiärminister Costa och minister Clement Beaune, som är här i dag. Tack för att ni har lett denna process. Jag vill också tacka vår framlidne talman David Sassoli, som skulle ha varit så stolt. Han skulle ha varit så stolt i dag. Naturligtvis hade inget av detta varit möjligt utan personalen och jag ber er att ge en applåd till personalen vid Europaparlamentet och institutionerna som verkligen har arbetat hårt för detta. Jag tackar er alla för att ni tror på denna konferens, för att ni kämpar för Europa och för att ni trotsar cynikerna.

Det är lättare att vara cynisk, att vara populist, att blicka inåt, men vi bör avslöja populism, cynism och nationalism för vad det är: ett falskt hopp som säljs av dem som inte har några svar. De som är rädda för att gå den hårda och långa vägen till verkliga framsteg.

Europa har aldrig låtit sig skrämmas. Nu är det dags att ta ett steg framåt, inte ett steg tillbaka.

Vi befinner oss ännu en gång i ett avgörande skede av den europeiska integrationen och inget förslag till förändring bör vara tabu. Vi bör vara öppna för vilken process som än krävs för att vi ska kunna nå fram.

Som student engagerade jag mig i politiken eftersom jag var övertygad om att Europa var min generations plats. Det är jag fortfarande övertygad om. Vi ser inget gammalt och inget nytt Europa. Vi ser inga stora och små stater. Vi förstår att idéer är större än geografi.

Denna känsla, för 18 år sedan, när 10 länder, inklusive mitt eget, anslöt sig till EU är ett ögonblick som kommer att finnas kvar hos mig för alltid. Vi räknade sekunderna till midnatt den 1 maj, och människors glädje, hopp och passion var påtaglig. Människor i Ukraina, Georgien, Moldavien och på västra Balkan ser i dag på oss med samma föresatser. Självklart måste varje land gå sin egen väg, men vi får inte vara rädda för att frigöra Europas kraft att förändra människors liv till det bättre, som det gjorde för mitt land.

Vi har samlats här på Europadagen, under det år som tillägnats ungdomarna, vid Europaparlamentets säte i Strasbourg. Ingen annan plats är mer symbolisk för demokratins styrka, för Europas styrka att ta nästa steg – tillsammans.

Det är dags att stå upp för Europa. Det här är vår tid.

Tack.